

parapluie. Wat verdomd koppig was hij geweest om het kind het ding niet even te laten halen. Daar had je het nou. Eigenlijk zorgzaam was hij niet met al zijn liefde. . . apenliefde! Hij had opgezien tegen dat gesjouw met die parapluie, dat was het. Egoïsme. Het kind had immers gelijk gehad. Hij legde zijn hand onwillekeurig op den kleinen schouder. Het goed was nat. De jongen keek naar hem op.

‘Nat, hé, vader?’ zei hij.

‘Ja’ zei Johan schor. De hapering in zijn stem bracht het kind er toe de wenkbrauwen op een eigenaardige manier te fronsen. Eenig zwijgen, waar- bij hij den vader steelsgewijs aan bleef zien.

Toen zei Dikkie: ‘Gaan we nu een voetbal kopen, vader?’

Lode Zielens

MENEER PIETERNELLE, JUBILARIS

(fragment)

Au plaisir . . . adieu . . .

Hij ging haastig hun kringetje rond, hen zeer van ver, met flauwen en snellen druk de fijne vingertoppen reikend, toch minzaam-dankend voor dezen zoo schoonen, zoo onvergetelijken dag. Een feest. . . !

Schiettekatte riep nog wat na. Hij had de klink van de deur al beet, wilde doorloopen – maar dacht er aan, dat hij nu fatsoenlijk-belangstel- lend diende te luisteren en op ’t eind te lachen had. Want Schiettekatte debiteerde grappigheid, natuurlijk: domme, vervelende grappigheid. Als altijd, trouwens.

Maar dan was Pieternelle er ook bepaald van door.

– Idioten, hoonde hij hen – zijn collega’s nochtans – toen hij uit den breeden, bruin glimmenden corridor van dit politiebureel op straat kwam te staan.

Goddank! Hier nam de plechtigheid, de officieele, maar ook en waarom het niet bekennen? – hartelijke plechtigheid een einde. Hij had die niet zoo druk en zoo plechtig gewenscht. Eenvoudig, bescheiden. . . een nederige hulde aan een nederig man, nie-waar? Kom, kom – en Pieternelle moest bij dit ijdel gedacht even de snor bevingeren – alsof déze hulde hem niet gestreeld had, alsof hij er zich niet aan verwacht had zoo glorieus in ’t zonnetje gezet te worden. Was hij, omzeggens, niet de goedheid zelve